

Muzicalizarea realului

Cu toate că semnatarul acestor rânduri pune în practică de vreo 20 de ani zicala potrivit căreia „cronicarului îi șade bine cu drumul“, nu știu cum se face că de-abia în octombrie 2004 am izbutit să ajung pentru prima oară la Teatrul din Reșița, care, de câțiva ani buni, poartă numele „G.A. Petculescu“. Aflasem însă de la colegii mei că o directoare inimoasă, actrița Mălina Petre, a reușit să coaguleze în jurul ei un număr de tineri actori, care chiar doresc să-și facă meseria și nu să stea la mama și la tata, așteptând să le cadă din cer vreo reclamă, să-i descopere Purcărete ori să devină efemere vedete de televiziune. În pofida faptului că viața reșițenilor nu e azi tocmai ușoară, acești tineri actori se străduiesc să le reamintească adevărul că teatrul e o artă ce nu trebuie uitată, chiar dacă nu-i stă în putere să țină loc de leafă, de bunăstare, de plăți compensatorii și alte necazuri cotidiene.

Nu încape îndoială că tinerețea trupei e un avantaj, dar poate reprezenta și un handicap, căci absența actorilor „de vârstă“ nu permite întocmirea unui repertoriu pe cât de vast și l-ar dori actorii. Cu toate acestea, în vremea din urmă pe afiș au figurat titluri cât se poate de onorabile, au fost invitați regizori cu respectabile cărți de vizită, s-au efectuat turnee în Capitală, semn că se dorește verificarea și confruntarea. *Bucătăria* lui Arnold Wesker e o piesă convenabilă, dacă ținem cont de structura de vârstă a colectivului actoricesc. În plus, regizoarea Ada Lupu a găsit mijloacele de a-și apropia textul, de a-l moderniza, elaborând un spectacol ce se definește prin fantezie, rigoare și implicare tinerească. A avut două aliate prețioase în coregrafula Angela Suiu și în scenografula Ana-Iulia Popov. Împreună cu actorii, s-a realizat un spectacol dinamic a cărui eleganță și rigoare se regăsesc pe două coordonate. E vorba, mai întâi, de **planul construcției**, fiind de observat că fabula dramatică dobândește coeziune, densitate și energie, dar și **planul aprofundării și individualizării tipologiilor** printr-o remarcabilă implicare a interpreților, care adâncesc și tensionează acțiunile și relațiile, le conferă un contur mai apăsător, o anume încrâncenare abil contrapunctată de momente de respiro, refăcând palpitul vieții din spațiul bucătăriei, loc în care se consumă existențe, drame, conflicte, se revelează și se ascund destine. Dintre actori, mențiuni speciale merită Mihai Vântu, căruia i s-a încredințat rolul tânărului furios Peter, îndrăgostit la nebunie, care într-un acces de violență distruge bucătăria ce dă sens înseși vieții Domnișoarei Marango, jucată de Mălina Petre. Sub masca generozității, a zâmbetului insinuant al proprietarului ce se comportă cu angajații ca și cum i-ar fi copii, Domnișoara Marango ascunde răutăți, frustrări, o viață secretă, lucruri bine evidențiate de titulatura rolului. I-am mai reținut pe actorii Florin Ruicu, Constantin Bery (cu o foarte bună expresivitate corporală), Dan Mirea, Ștefan Abrudan, Florin Ibrași, Cristina König (vitală, cu multă energie), Gianina Iconaru.

Spectacolul reșițean este unul bun, ofertant, care se urmărește cu atenție (se joacă cu public pe scenă) și pentru motivul că Ada Lupu a știut să „muzicalizeze“ intens coordonatele realiste ale textului, identificând în ele numeroase teme de meditație.

Teatrul „G.A. Petculescu“ din Reșița – Bucătăria de Arnold Wesker. Adaptarea și regia artistică: Ada Lupu. Scenografia: Ana Iulia Popov. Coregrafia: Angela Suiu. Distribuția: Florin Ruicu, Mihai Vântu, Constantin Bery, Sorin Fruntelată, Dan Mirea, Iustina Prisăcaru, Mihai Munțiu, Ștefan Abrudan, Florin Ibrași, Mălina Petre, Loredana Luca, Cristina König, Gianina Iconaru, Delia Lazăr. Data reprezentației: 9 octombrie 2004.

Alina MANG

Când rege, când vagabond...

Oare de ce *Cymbeline* este una dintre piesele cel mai puțin jucate ale lui Shakespeare? Abandonând pista ce ne-ar conduce, în căutarea unui răspuns, către subiectivismul artistului, afinitățile sale personale legate de creațiile acestui autor, către detalii ce țin de locul și momentul punerii în scenă și urmărind una pur practică, descoperim un text ce poate inhiba o posibilă montare printr-o intrigă complicată, cu schimbări rapide ale locului de desfășurare a acțiunii, dese răsturnări de situație, numeroase personaje și o permanentă pendulare între spiritul tragic și cel comic. Echipa adunată de regizorul Alexander Hausvater la Teatrul German de Stat din Timișoara a acceptat însă provocarea și astfel s-a născut spectacolul *Regele Cymbelin*, primul proiect cu care Teatrul German și-a deschis oficial stagiunea 2004–2005.

Complexitatea subiectului și a scrierii lui Shakespeare a fost tradusă scenic prin simplitate și acuratețe la nivelul mijloacelor de expresie. Celor care se așteptau la o reprezentație grandioasă, cu multe piese de decor (care să reconstituie curtea regelui Cymbelin, apoi surghiunul lui Postumus la Roma, periplul prin pădure al lui Imogen, locul luptei dintre britanici și romani) și costume sofisticate, spectacolul le-a oferit o surpriză. În sala încă în renovare a teatrului a fost ridicat un podium, iar spectatorii au fost așezați de o parte și de alta a acestuia. În spațiul de joc, astfel delimitat, actorii intră cu mișcări energice, ne privesc, se privesc, râd, dansează, poartă ecoul unei lumi tumultuoase la care publicul urmează să fie părtaș. Nimic din înfățișarea lor nu trădează prezența printre ei a unor capete încoronate. Pasiunea, îndoiala, invidia, ura, le sunt comune tuturor, cunosc adevărul și minciuna, le este sortită viața și moartea, indiferent dacă sunt regi sau cerșetori. Naratorul, un vagabond interpretat de Georg Peetz din Germania, același în rolul lui Cymbelin și al lui Jupiter, prezintă pe rând personajele, iar apoi începe povestea. Piesa cuprinde mai toate motivele și temele dramaturgiei lui Shakespeare. Mama vitregă și rea, tiranul nechibzuit, iubirea neîngăduită, familia despărțită prin răpirea celor două fete (în spectacolul Teatrului German, și nu băieți, cum apar la Shakespeare) ale lui Cymbelin, Guideria și Arvira, regăsite apoi datorită semnelor distinctive căpătate la naștere, moartea aparentă, travestiul, crima, războiul, profeția fac parte dintr-un scenariu în care ordinea transcende haosul, iar pacea și dragostea, ajutate de providență, reușesc să reconcilieze toate elementele dezordinii inițiale. Mesajul? Important este să știi să ierți și să înveți să nu judeci.